

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci navrhovateľa **Ing. J.R., CSc.**, bývajúceho v B., proti odporkyňi **E., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou a., s.r.o., so sídlom v B., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 12 C 229/2009, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2011 sp. zn. 8 Co 60/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **z a m i e t a.**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 5. októbra 2010 č.k. 12 C 229/2009-161: I. uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi do 3 dní 3 319 € a tiež náhradu trov konania vo výške 1 137,19 €, II. návrh v časti o zaplatenie 11 681 €, zamietol a III. konanie v časti týkajúcej sa ospravedlnenia odporkyne zastavil. V odôvodnení uviedol, že odporkyňa je vydavateľka denníka „H. noviny“, v ktorom bola 6. – 8. februára 2009 v časti prílohy na

víkend publikovaná tematická strana s titulkami „Naše deti a alkohol“, „Policajné razie v nočných podnikoch, pobyt v protialkoholickej liečebni, príbeh 16-ročnej alkoholičky. Slovenská realita“, „Mala som dva panáky, ujček. Teda pardon, policajt“ a „V detskom raji. Sex, drogy a ... chľast“. Autor tejto tematickej strany v článku označenom „V detskom raji. Sex, drogy a ... chľast“ (ďalej len „článok“) podal čitateľovi opis nočnej návštevy diskotéky v B. na P. ulici, kde sa aj mladiství môžu dostať k alkoholu, drogám a prostitúcii, pričom spolumajiteľ diskotéky takýto stav toleruje tým, že, ak on alebo personál diskotéky nad'abia na opitých tínedžerov, nevolajú policajtov. Za spolumajiteľa diskotéky bol označený „J. R.“. Dňa 13. februára 2009 bolo v H. novinách uverejnené ospravedlnenie sa navrhovateľovi, v zmysle ktorého navrhovateľ je generálny riaditeľ obchodnej spoločnosti D., a.s. a nesprávne bol v článku označený za spolumajiteľa predmetnej diskotéky, s ktorou nič nemá. S tým sa však navrhovateľ neuspokojil a ochrany osobnosti sa domáhal v občianskom súdnom konaní. Súd prvého stupňa konštatoval, že v dôsledku uverejnenia nepravdivej informácie o navrhovateľovi došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostnej sféry, predovšetkým do jeho cti, vážnosti, mena a dôstojnosti. Navrhovateľ preto opodstatnene požadoval od odporkyne ospravedlnenie a tiež primerané finančné zadost'učinenie. Ospravedlnenie, ktoré odporkyňa uverejnila v najbližšom vydaní víkendovej prílohy, navrhovateľ prijal a v priebehu konania zobral návrh v tejto časti späť; naďalej však trval na poskytnutí náhrady spôsobenej nemajetkovej ujmy. Na odôvodnenie výšky požadovanej náhrady, ktorú vyčíslil sumou 15 000 €, uviedol, že uverejnením článku bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a poškodené bolo jeho meno a česť. Poukázal na to, že je štatutárnym orgánom viacerých spoločností sídliačich v B. na P. ulici, kde sa nachádza aj spomínaná diskotéka, a mnohí čitatelia v B. ho v dôsledku toho spájali s osobou spolumajiteľa tejto diskotéky. Svedkyňa Ing. M. S., riaditeľka spoločnosti D. S. s.r.o., potvrdila, že na porade riaditeľov sa obrátila na navrhovateľa s tým, či neodstúpi z funkcie generálneho riaditeľa, nakoľko mala veľa telefonátov od obchodných partnerov v súvislosti s uverejneným článkom o navrhovateľovi. Svedok JUDr. L. P., generálny sekretár Združenia p., sa vyjadril, že článok prejednávali na generálnej rade tohto združenia a navrhovateľa vyzvali, aby si vec dal do poriadku a očistil svoje meno. Vypočutí svedkovia potvrdili, že vzhľadom na uvedenie mena a priezviska navrhovateľa a so zreteľom na totožnosť sídla diskotéky a sídiel firiem, v ktorých navrhovateľ pôsobí, nemali pochybnosti o tom, že článok sa týka navrhovateľa. Z týchto skutočností súd prvého stupňa vyvodil, že článok, označujúci „J. R.“ za spolumajiteľa diskotéky, kde sa predáva alkohol, ku ktorému sa dostanú aj mladiství a ktorá sa spája s užívaním drog a kupovaním „mladých dievčat“, treba považovať za taký neprípustný zásah

do osobnostných práv navrhovateľa, ktorý odôvodňuje aj priznanie finančnej satisfakcie. Výšku, ktorú požadoval navrhovateľ, označil súd prvého stupňa za neprimeranú, lebo navrhovateľ nie je verejne činná a všeobecne známa osoba, preto je opodstatnený predpoklad, že prevažná časť čitateľov nemala vedomosť o tom, kto je J. R.. Taktiež H. noviny – jeho prílohu Víkend nečíta široká verejnosť, ale len okruh prevažne odborne zameraných čitateľov. Súd prvého stupňa uznal, že navrhovateľovi bola uverejnením článku spôsobená závažná ujma na jeho cti a vážnosti, predovšetkým v podnikateľských kruhoch, nejde ale o nenapraviteľnú alebo ťažko napraviteľnú ujmu. Vzhľadom na to mu priznal náhradu vo výške 3 319 € a návrh vo zvyšku zamietol. Vzal pri tom do úvahy aj to, že priznanie finančného odškodnenia má mať aj prevenčný charakter a jeho cieľom má byť tiež to, aby vydavateľa denníkov boli prinútení publikovať iba overené informácie s dostatočne preverenými zdrojmi, čo sa v danom prípade nestalo. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním navrhovateľ vo výroku, ktorým bol jeho návrh vo zvyšku zamietnutý. Proti výroku tohto rozsudku o trovách konania podala odvolanie odporkyňa.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. novembra 2011 sp. zn. 8 Co 60/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi do 3 dní sumu 11 681 €. Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách potvrdil a odporkyňu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi do 3 dní náhradu trov odvolacieho konania vo výške 457,22 €. Na odôvodnenie zmeňujúceho výroku odvolací súd uviedol, že sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého uverejnením článku došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Článok, ktorý obsahoval meno a priezvisko navrhovateľa, citoval jeho údajné odpovede na otázky novinára a navrhovateľa označoval za jedného z majiteľov diskotéky, v priestoroch ktorej sa k alkoholu a drogám dostanú aj mladiství, bol aj podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilý vyvolať ujmu na chránených osobnostných právach navrhovateľa a ohroziť či poškodiť jeho česť a vážnosť v spoločnosti. Článok navodzuje dojem, že navrhovateľ je totožný s osobou majiteľa „problematickej“ diskotéky, ktorý organizáciou diskotéky a svojimi postojmi dostatočne nezabraňuje tomu, aby sa alkohol v priestoroch diskotéky podával osobám mladším ako 18 rokov. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu nie je za týchto okolností postačujúca morálna satisfakcia poskytnutá už odporkyňou

navrhovateľovi vo forme ospravedlnenia. Vzhľadom na intenzitu, povahu, spôsob neoprávneného zásahu odporkyne do osobnostných práv a tiež negatívne dopady vyvolané zásahom dospel aj odvolací súd k záveru, že sú dané zákonné podmienky pre priznanie náhrady spôsobenej nemateriálnej ujmy v peniazoch. Na rozdiel od súdu prvého stupňa nepovažoval však odvolací súd za primeranú náhradu vo výške, ktorú určil súd prvého stupňa sumou 3 319 €; podľa jeho názoru boli v danom prípade dôvody na úplné vyhovenie návrhu. Odvolací súd sa priklonil k názoru navrhovateľa, že aj z hľadiska grafickej úpravy, veľkosti písma, rozsahu a umiestnenia ospravedlnenia, bolo toto ospravedlnenie neadekvátne spôsobenému zásahu. Aj ďalšia podmienka pre vznik nároku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bola splnená, lebo k zníženiu vážnosti osoby navrhovateľa došlo v značnej miere. Tento záver vyvodil odvolací súd z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré preukázali, že navrhovateľ bol spájaný s osobou majiteľa diskotéky a s nedovolenou, až trestnou činnosťou tam prebiehajúcou. Táto skutočnosť bezpochyby vyvolala negatívne následky v podobe zníženia spoločenskej vážnosti, profesionálnej cti, dôveryhodnosti a bezúhonnosti osoby navrhovateľa. Pri posudzovaní závažnosti týchto dôsledkov vzal odvolací súd na zreteľ aj osobu navrhovateľa, dlhé roky budujúceho svoje postavenie a meno v podnikateľských kruhoch, odborne sa angažujúceho a zastávajúceho viacero funkcií v rôznych organizáciách, napríklad v Generálnej rade Združenia p. alebo v Priemyselnej rade S.. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa nedostatočne zohľadnil všetky okolnosti, ktoré sú z hľadiska § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka významné pri určovaní primeranej výšky finančnej náhrady za ujmu na osobnostných právach navrhovateľa. Závažnosť vzniknutej ujmy je daná predovšetkým samotnými účastníkmi tohto konania. Navrhovateľ aktívne dlhodobo úspešne pôsobí v podnikateľskej oblasti, má významné postavenie vo viacerých organizáciách a asociáciách, so zreteľom na čo sa u neho predpokladá bezúhonnosť, dôveryhodnosť a vážnosť vo všetkých oblastiach života. Odporkyňa je silná mediálna spoločnosť, ktorá vydáva denník H. noviny s celoslovenskou pôsobnosťou, ktorý je možné označiť za mienkotvorný a zameriavajúci sa prevažne na ekonomické a iné odborné témy; tento denník má vysokú čítanosť práve u odborne zameraných čitateľov (podnikateľov, manažérov, vysokoškolských študentov) a vo víkendových prílohách sa venuje aj rôznym iným aktuálnym spoločenským témam. Denník H. noviny nie je „bulvárny plátok“, preto aj jeho čitatelia očakávajú poskytovanie seriózných informácií a poskytnutým informáciám pripisujú „nebulvárny“ význam. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku navrhovateľa, že práve okruh odborne zameraných čitateľov je dôležitý, nakoľko ujma mu bola spôsobená najmä v podnikateľských

a spoločenských kruhoch, v ktorých sa pohybuje. Výsledky dokazovania preukázali, že pri spracovávaní článku nedošlo síce k úmyselnému zásahu do osobnostnej sféry navrhovateľa, v dôsledku hrubej nedbanlivosti došlo ale k omylu, ktorým nemožno zľahčovať následky vyvolané uverejnením článku. Publicita článku obsahujúceho nepravdivé difamačné informácie o navrhovateľovi navyše nebola obmedzená len na územie Slovenskej republiky – článok bol dostupný aj na internete. Odvolací súd zohľadnil aj to, že článkom boli porušené viaceré osobnostné práva navrhovateľa – článok zasiahol do jeho osobnej cti, profesionálnej vážnosti a dôstojnosti. Závažnosť zásahu bola umocnená uvedením mena a priezviska navrhovateľa a citáciou „jeho“ vyjadrení v priamej a nepriamej reči, ktorá mala dodať článku väčšiu autenticitu a vyvolať rozhorčenie čitateľa nad tým, že majiteľ diskotéky sa nečinne prihliada na to, čo sa deje v jej priestoroch. Článok bezpochyby vyvolal podozrenia z účasti navrhovateľa na prevádzkovaní diskotéky spájaného s porušovaním zákona a trestnou činnosťou. So zreteľom na to dospel odvolací súd k záveru, že uverejnenie článku s daným obsahom pôsobilo značne difamačne a nanajvýš znevažujúco vo vzťahu k osobnosti navrhovateľa a bolo spôsobilé negatívne ovplyvniť jeho spoločenské hodnotenie, spochybníť jeho ďalšie postavenie a uplatnenie v pracovnom živote a v podnikateľských kruhoch, pri komunikácii s obchodnými partnermi a tiež znevážiť jeho pôsobenie v rôznych asociáciách. Vzhľadom na to, že výška náhrady nemajetkovej ujmy má byť primeraná podstate, charakteru a dôsledkom zásahu, mala byť v danom prípade navrhovateľovi priznaná celá ním požadovaná suma. Odvolací súd z týchto dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti zmenil podľa § 220 O.s.p. a zaviazal odporkyňa na zaplatenie aj zvyšnej časti nemajetkovej ujmy vo výške 11 681 €. Výrok o trovách prvostupňového konania potvrdil odvolací súd ako vecne správny; o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie s tým, že nepadnutý výrok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v predmetnej veci v tom, že odvolacím súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nemá základ v skutkovom stave a rozhodnutie odvolacieho súdu nerešpektuje základné právne princípy priznávania náhrady nemajetkovej ujmy. Takto priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je neopodstatnená a neodôvodnená. Žiadala napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie (prípadne napadnuté rozhodnutie zmeniť), a to z týchto dôvodov:

1. výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je opodstatnená a odôvodnená vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv navrhovateľa (zásah do osobnostných práv trval krátku dobu, lebo od uverejnenia článku do vysvetlenia obsiahnutého v ospravedlnení uverejneného v denníku uplynul iba týždeň, prílohu, v ktorej bol článok uverejnený, číta pomerne malý okruh čitateľov, navrhovateľ nie je verejne známa osoba, svedkovia nepotvrdili trvalý charakter dôsledkov zásahu do osobnosti navrhovateľa, odvolací súd nesprávne vyriešil predmetnú kolíziu práva na ochranu osobnosti s právom na šírenie informácií),
2. rozhodnutie odvolacieho súdu nerešpektuje princípy vyjadrené v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, predovšetkým princíp ochrany dobrej viery novinára a právo na ospravedlniteľný omyl (autor článku konal v dobrej viere s cieľom poskytovať presné a spoľahlivé informácie o prípadoch prístupu mladistvých k alkoholu, postupoval v súlade s etikou žurnalistiky, mal dostatok dôvodov, aby považoval informácie o navrhovateľovi za pravdivé, lebo obchodné spoločnosti, v ktorých navrhovateľ v tom čase pôsobil, mali sídla totožné s miestom konania diskotéky, meno navrhovateľa a tiež jeho telefónne číslo poskytol autorovi článku zamestnanec diskotéky, na danom telefónnom čísle sa ohlásila osoba s totožným menom, zo strany autora článku nešlo o úmysel, ale len o ospravedlniteľný omyl),
3. náhrada nemajetkovej ujmy vo výške priznanej odvolacím súdom stráca svoju kompenzačnú a preventívnu funkciu a naopak, pôsobí represívne až odstrašujúco (autor článku konal v dobrej viere, nechcel škandalizovať ani difamovať navrhovateľa, iba objektívne informovať o závažnej otázke verejného záujmu, po zistení omylu sa odporkyňa sama ospravedlnila navrhovateľovi aj čitateľom),
4. náhrada nemajetkovej ujmy je neprimeraná i vo vzťahu k výške náhrad, ktoré sú podľa slovenských právnych predpisov priznávané za telesné zranenia alebo obetiam násilných činov (podľa názoru dovolateľky sa v danom prípade výška náhrady priznaná odvolacím súdom blíži k náhrade, ktorá v zmysle zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi a podľa zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského života zodpovedá výške náhrady za smrť spôsobenú násilným trestným činom);
5. neprimeraná výška náhrady nemajetkovej ujmy nevedie k odstráneniu a nahradeniu ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv navrhovateľa, ale blíži sa k zneužívaniu tohto prostriedku na neprípustné obohacovanie sa (navrhovateľ

pôvodne požadoval náhradu vo výške 5 000 €, postupne svoje nároky zvyšoval a viedol aj smerom, ktorý nesvedčí o tom, že mu ide výlučne o náhradu jemu spôsobenej ujmy);

6. priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je odôvodnená subsidiaritou nároku na jej priznanie voči morálnemu zadosťučineniu (navrhovateľovi bola poskytnutá adekvátne morálna satisfakcia už uverejnením ospravedlnenia v najbližšom vydaní obdobnej prílohy denníka H. noviny, pokiaľ sa už naďalej nedomáha morálnej satisfakcie, treba vidieť v požadovaní peňažnej náhrady len jeho zámer ťažiť z danej situácie a obohatiť sa);
7. odvolacím súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je opodstatnená a odôvodnená ani vzhľadom na odstup času (článok síce vyvolal isté, krátkodobé pochybnosti o osobe navrhovateľa, tieto sa však postupom času zmiernili až zanikli; trvalé následky článok nevyvolal).

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozsudku, ktorý možno napadnúť dovolaním (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý výrok rozsudku bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p.); obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolateľka procesné vady uvedené v § 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

V dovolaní je uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; odporkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Občiansky zákonník v ustanovení § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva, stanovuje ale znaky, za prítomnosti ktorých treba určité správanie považovať za zásah do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým konaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv). Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (viď § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (viď § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (viď § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy – v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu – existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie

alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Súdy oboch nižších stupňov dospeli v danom prípade k zhodnému záveru, že konanie odporkyne vykazuje znaky neoprávneného zásahu do osobnostných práv, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť navrhovateľovi ujmu. Zaujali tiež zhodný názor, že so zreteľom na charakteristiky zásahu, okolnosti, za ktorých k nemu došlo a s prihliadnutím na jeho dôsledky, je opodstatnené priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s uvedenými závermi súdov nižších stupňov.

Preskúmaním veci dospel dovolací súd k právnomu záveru, že odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch postupoval dôsledne v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a náležite zohľadnil závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy ako aj všetky okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. S hodnotením jeho intenzity, trvania, rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých navrhovateľovi vzhľadom na jeho spoločenské a odborné postavenie, ako i ohlasu na neoprávnený zásah tak, ako ich posúdil odvolací súd, sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje a rovnako má za to, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka vo výške určenej odvolacím súdom.

Námietky odporkyne, ktoré uviedla v dovolaní s cieľom vysvetliť, v čom spočíva jej názor, že dovolaním napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), považuje dovolací súd za neopodstatnené z týchto dôvodov:

1. Dovolateľka odvolaciemu súdu vytýka, že dostatočne nezohľadnil tú skutočnosť, že zásah do osobnostných práv navrhovateľa trval iba pomerne krátku dobu, lebo už po týždni bolo uverejnené ospravedlnenie sa navrhovateľovi a čitateľom denníka.

K tejto námietke treba uviesť, že článok bol zásahom do osobnostných práv a ospravedlnenie malo byť len prostriedkom, ktorý mal zmierniť jeho dopady. Poskytnutím ospravedlnenia ale nenastal stav, akoby k zásahu nikdy nedošlo. Článok bol publikovaný

a možnosť oboznámiť sa s ním bola (stále je) zvýšená aj jeho dostupnosťou na internete. Samo ospravedlnenie sa (či vysvetlenie, že ide o omyl a ako k nemu došlo) nie je vždy spôsobilé celkom odstrániť negatívne dopady spôsobené publikovaním nepravdivých údajov. Relevantnosť námietky, že H. noviny víkendovú prílohu tohto denníka číta len užší okruh čitateľov, adekvátne posúdil už odvolací súd; dovolací súd sa s jeho posúdením v plnom rozsahu stotožňuje.

Odporkyňa ďalej namieta, že odvolací súd nesprávne vyriešil kolíziu práva na ochranu osobnosti s právom na šírenie informácií, ku ktorej v danom prípade došlo.

V prípade konfliktu slobody prejavu na jednej strane (čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena na strane druhej (čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je úlohou súdu zistiť mieru dôležitosti oboch v kolízii stojacich ústavných hodnôt a na tomto podklade dospieť k záveru o potrebe uprednostnenia jednej z nich. Všetky základné práva a slobody sa totiž chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 256/07).

Právo slobodne šíriť informácie zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre pripomína, že tlač je „strážnym psom verejných vecí“ a hrá významnú úlohu v právnom štáte, pretože dovoľuje slobodnú hru politickej diskusie. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie získať. Dovolací súd zdôrazňuje, že verejnosť má právo na „úplné a presné“ informácie (porovnaj News Verlag GmbH & CoKG proti Rakúsku, rozsudok z 2000).

Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačné klauzuly v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody

prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti. Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj ochrana práv a slobôd iných, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia fyzické osoby pred neoprávnenými zásahmi do ich osobnostných práv.

V preskúmvanej veci treba odporkyňu považovať za „nosiťa“ slobody prejavu, a preto sa na ňu vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom. Obsahom článku boli nepochybne veci dôležitého verejného záujmu. Išlo o veci, o ktorých sú novinári v súlade so svojimi úlohami a poslaním v demokratickej spoločnosti oprávnení a povinní informovať. Je pravdou, že článok informoval o otázkach legitímneho verejného záujmu – o konzumovaní alkoholu a drog mládežou a jej „problematickom zabávaní sa“ na diskotéke. Aj pri zohľadnení tejto stránky veci ale nemožno prehliadať prípustné medze realizácie slobody prejavu a práva na informácie, ktoré boli v prípade navrhovateľa prekročené odporkyňou zverejnením informácií nepravdivých, neúplných a pravdu skresľujúcich.

Článok tvoril súčasť tematickej strany víkendového vydania H. novín, ktorá bola venovaná mládeži a alkoholu. Opisuje sa tu neviazaná večerná „zábava“ mládeže na jednej z bratislavských diskoték s alkoholom, drogami a sexom, atmosféra na ktorej je nabitá ľahkou erotikou, vôňou „marišky“, tabakového dymu a alkoholu, pri bare skupina adolescentov popíja fernet a vodku, avšak ochrankári si ich nevšímajú. Za majiteľa diskotéky, ktorá sa nachádza v priestoroch donedávna patriacich „spoločnosti V.“, označil článok „J. R.“, ktorý má podľa slov zamestnanca diskotéky (ochrankára) aj akademický titul. Odporkyňa nepopiera, že navrhovateľ bol takto v článku stotožnený s osobou majiteľa diskotéky v dôsledku omylu autora článku.

Obsah spisu svedčí o tom, že navrhovateľ síce nie je osoba všeobecne známa širokej verejnosti, avšak nejde ani o „radového občana“ – navrhovateľ sa pohybuje a angažuje v takých podnikateľských a odborných kruhoch (Generálnej rade Združenia p. alebo v Priemyselnej rade S.), zastávanie funkcií v ktorých predpokladá seriózne správanie, vážnosť a rešpekt, a v ktorých je už len z etického hľadiska vylúčené osobné podnikanie spojené s tolerovaním podávania alkoholu mladistvým alebo s nepriamym tolerovaním drog.

Uvedenie nepravdivej informácie o tom, že navrhovateľ je takýmto „podnikateľom“, a teda že tieto etické predpoklady nespĺňa, malo bezpochyby v okolnostiach prípadu negatívne dopady na jeho meno, vážnosť, dôstojnosť a česť.

Pokiaľ teda odvolací súd v preskúmvanej veci pri riešení konfliktu slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti zohľadnil, že článok prekročil medze slobody prejavu a nepripustne zasiahol do chránených osobnostných práv navrhovateľa, nespočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci.

2. Odporkyňa uznáva, že novinár, ktorý bol autorom článku, sa dopustil omylu. Podľa jej názoru ale rozhodnutie odvolacieho súdu nerešpektuje princípy vyjadrené v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, predovšetkým princíp ochrany dobrej viery novinára a právo na jeho ospravedlniteľný omyl.

Uvedená argumentácia dovolateľky vychádza z tézy, v zmysle ktorej vo všeobecnosti treba akceptovať, že pravdivosť niektorých informácií (tvrdení alebo údajov) nie je možné v reálnom živote vždy s úplnou istotou overiť. Námietka odporkyne spočíva v názore, že ak novinár čerpá zo zdroja, ktorý je považovaný za spoľahlivý, koná v dobrej viere, s náležitou starostlivosťou dbá o to, aby pravdivosť určitej informácie bola dostatočne overená a v novinovom článku použije náležité opatrné formulácie, nemal by byť v zásade zodpovedný, ak sa ním publikovaná informácia o záležitosti verejného záujmu ukáže nepravdivou.

V danom prípade autor článku podľa všetkého skutočne konal v dobrej viere s cieľom poskytovať presné a spoľahlivé informácie o prípadoch porušovania zákona č. 219/1996 Z.z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb, obsah spisu ale svedčí o tom, že jeho prístup nebol dostatočne profesionálny, lebo si správnosť svojich zistení a poznatkov neoveroval priamo a bezprostredne u osoby (navrhovateľa), ktorých sa tieto zistenia týkali. Vo vzťahu k navrhovateľovi išlo v danom prípade o nelegitímne zverejnenie nepravdivých informácií difamačného charakteru, pri ktorom ten, kto tieto informácie šíril, nepreukázal, že podnikol všetky dostupné kroky k tomu, aby si overil pravdivosť informácie priamo u osoby, ktorej sa informácia týka. Autor článku si svoje informácie overoval nedostatočne – len nepriamo, telefonicky a rozhovorom s osobou odlišnou od navrhovateľa. Za tohto stavu nemal novinár

dostatok hodnoverných podkladov postačujúcich na to, aby informácie o navrhovateľovi považoval za pravdivé; na tom nemení nič skutočnosť, že obchodné spoločnosti, v ktorých navrhovateľ v tom čase pôsobil, mali sídla totožné s miestom konania diskotéky.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba zohľadniť aj to, že meno a priezvisko údajného majiteľa diskotéky bolo v článku použité zrejme iba z dôvodu, aby podané vykreslenie nočnej zábavy mladých ľudí na diskotéke s alkoholom, drogami a sexom bolo autentickéjšie. So zreteľom na účel sledovaný článkom možno konštatovať, že samotnú výpovednú hodnotu článku ani jeho kritické smerovanie a hodnotiace vyústenie by neznížilo, keby v ňom meno a priezvisko údajného majiteľa diskotéky vôbec nebolo uvedené, alebo keby pri označovaní majiteľa „novinár volil opatrnejšie formulácie“.

Dovolací súd túto časť odôvodnenia svojho rozsudku uzatvára konštatovaním, že odvolací súd pri posudzovaní závažnosti týchto dôsledkov neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa správne vychádzal z celého komplexu okolností, za ktorých k zásahu došlo. Aj podľa názoru dovolacieho súdu bola znížená profesionálna česť, dôveryhodnosť a bezúhonnosť navrhovateľa tým, že bol v článku stotožnený s majiteľom diskotéky, ktorý sa, zjavne aj kvôli príjmom plynúcim z prevádzky diskotéky nečinne prihliada na dianie na diskotéke spojené s užívaním drog a konzumáciou alkoholu priečiacou sa vyššie uvedenému zákonu. Odvolací súd svoj záver o primeranej výške peňažnej náhrady ujmy, ktorá bola spôsobená navrhovateľovi, náležite vyvodil aj z charakteristiky objektu a subjektu zásahu. S prihliadnutím na to, kto, o kom a v akom periodiku uviedol nepravdivé difamačné údaje, dospel odvolací súd k logickým záverom, že práve okruh čitateľov, na ktorých je zameraný denník H. noviny, bol v danom prípade významný z hľadiska úsudku o negatívnych dôsledkoch publikovania článku. Sám navrhovateľ sa totiž pohybuje práve v prostredí, v ktorom je činný typický čitateľ tohto periodika. Navyše, článok bol a stále ešte aj je (viď <http://hnonline.sk/vikend/c1-33971440-v-detskom-raji-sex-drogy-a-chlast>) dostupný tiež na internete, čo vzhľadom na toto rozšírenie možností oboznámiť sa s obsahom článku umocnilo jeho negatívne dopady na osobnostnú sféru navrhovateľa. Odvolací súd v danom prípade opodstatnene zohľadnil, že článok mal negatívny dopad na viaceré osobnostné práva navrhovateľa (meno, osobnú česť, dôstojnosť, bezúhonnosť, spoločenskú vážnosť) a zasiahol do profesionálnej sféry navrhovateľa spôsobom, pri ktorom bola súdom prvého stupňa priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch neprimeraná zásahu a ním vyvolaným dôsledkom. Aj podľa názoru dovolacieho

súdu výsledky vykonaného dokazovania umožnili prijať záver, že navrhovateľovi patrí táto náhrada v ním požadovanej výške.

3. Odporkyňa tvrdí, že náhrada nemajetkovej ujmy vo výške priznanej odvolacím súdom stráca svoju kompenzačnú a preventívnu funkciu a naopak pôsobí represívne až odstrašujúco.

Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby je v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka vecou voľnej úvahy, ktorá ale musí byť odôvodnená a musí mať základ v skutkových zisteniach, ku ktorým sa dospelo v priebehu dokazovania. Priznaná výška tejto náhrady musí byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) vznikutej ujmy a musí zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol.

Nemožno prehliadnuť, že náhrada priznaná podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka má plniť nielen funkciu satisfakčnú (poskytnúť zadosťučinenie v peniazoch tam, kde sama morálna satisfakcia nevyjadruje dostatočne podstatu zásahu a okolnosti, za ktorých k nemu došlo) a reparačnú (nahradiť vzniknutú ujmu), ale aj preventívno-sankčnú [na toho, kto do chránených práv zasiahol, má pôsobiť tak, aby sa v budúcnosti vyhol obdobným zásahom do chránených osobnostných práv (to napríklad znamená, že médiá nemá odrádzať od šírenia informácií, má ich ale viesť k tomu, aby nešírili nepravdivé difamačné informácie)].

Dovolací súd zastáva názor, že odvolacím súdom stanovená výška primeranej náhrady za spôsobenú ujmu na osobnostných právach navrhovateľa zodpovedá uvedeným funkciám tejto náhrady a nie je pre odporkyňu likvidačná.

4. Dovolateľka namieta, že náhrada nemajetkovej ujmy je neprimeraná i vo vzťahu k výškam náhrad, ktoré sú priznávané za telesné zranenia alebo obetiam násilných činov. Podľa jej názoru sa v danom prípade výška náhrady priznaná navrhovateľovi odvolacím súdom blíži k náhrade, ktorá sa v zmysle zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z.z.“) a podľa zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia

a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“) blíži k výške náhrady za smrť spôsobenú násilným trestným činom.

V súvislosti s tým dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka nelimituje súd pri priznaní rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy. Posúdenie relevantných okolností ponecháva na úvahu súdu, ktorá, samozrejme, nesmie a nemôže byť bezbrehá a musí spočívať na logických a legitímnych faktoch. Je nepochybné, že mantinely, v rámci ktorých sa môže pohybovať táto úvaha súdu, sú dané individualitou každého prípadu a podmienené dôvodmi, na ktorých sa priznanie náhrady zakladá.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. *Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo*) a má zohľadňovať tak výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. *Flux v. Moldavsko*, *Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo*), ako aj výšku náhrad, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo obetiam násilných činov, pričom by bez existencie závažných a dostatočných dôvodov nemala prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. *Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko*).

Dovolací súd zastáva názor, že rozsudok odvolacieho súdu zohľadňuje vyššie uvedené interpretačné východiská. Požiadavku, aby pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv bola zohľadnená aj výška náhrady, ktorá je priznávaná obetiam násilných činov alebo za telesné zranenia, a aby priznaná náhrada za porušenie iných osobnostných práv bez existencie závažných a dostatočných dôvodov neprevyšovala maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy, treba považovať za jedno z viacerých významných hľadísk usmerňujúcich úvahu súdu pri riešení otázky primeranosti priznávanej náhrady za ujmu spôsobenú na osobnostných právach, avšak nie za stanovenie hranice, prekročenie ktorej je vylúčené aj tam, kde to inak zodpovedá vyššie uvedeným funkciám relutárnej satisfakcie.

Odvolací súd, ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku, pri rozhodovaní o výške primeranej náhrady za ujmu spôsobenú odporkyňou na osobnostných právach navrhovateľa

vychádzal z náležitej aplikácie a interpretácie ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a relevantné okolnosti posúdil spôsobom, ktorý aj podľa názoru dovolacieho súdu zodpovedá tomuto ustanoveniu. Jeho úvaha o primeranej náhrade nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľovi spočíva na logických faktoch a zohľadňuje individualitu daného prípadu. Dovolací súd zastáva názor, že odvolacím súdom priznaná náhrada je primeraná utrpenej ujme na osobnostných právach navrhovateľa a jej výška v konkrétnom prípade zohľadňuje v zásade výšky náhrad priznávaných súdmi v iných obdobných prípadoch a tiež výšku náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov.

Právne posúdenie primeranosti morálneho zadosťučinenia poskytnutého v danom prípade navrhovateľovi odvolacím súdom vo forme relutárnej satisfakcie považuje dovolací súd za správne.

5. Dovolateľka argumentuje aj tým, že navrhovateľ pôvodne požadoval náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 €, postupne ale svoje požiadavky zvyšoval a dokonca spájal s takými podnikateľskými aktivitami svojich obchodných spoločností, ktoré v ničom nesúvisia s ochranou jeho osobnosti.

Uvedená časť argumentácie odporkyne má podklad v spise – vid' elektronickú korešpondenciu účastníkov konania na č.l. 10 a 11 spisu. I keď obsah tejto komunikácie účastníkov nevyklučuje, že navrhovateľ svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej publikovaním článku subjektívne vníma a interpretuje spôsobom nezodpovedajúcim zmyslu a účelu ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, nič to nemení na správnosti záveru odvolacieho súdu o samej podstate navrhovateľovi spôsobenej ujmy, ako aj o zodpovednosti odporkyne za ňu, vzniku práva na relutárnu satisfakciu a primeranosti jej výšky.

6. Odporkyňa v dovolaní uvádza, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je odôvodnená subsidiaritou nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch voči morálnemu zadosťučineniu, lebo navrhovateľovi bola poskytnutá primeraná morálna satisfakcia už uverejnením ospravedlnenia v najbližšom vydaní obdobnej prílohy denníka Hospodárske noviny. Poukazuje na to, že navrhovateľ sa už nedomáha morálnej satisfakcie, a v tom vidí jeho zámer ťažiť z danej situácie a obohatiť sa.

Táto argumentácia nevystihuje dostatočne účel a zmysel ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, osobitne to, že peňažná náhrada za spôsobenú nemajetkovú ujmu je opodstatnená vždy vtedy, ak sama morálna satisfakcia je nepostačujúca. Dovolací súd zastáva názor, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia a výška náhrady, ktorú navrhovateľovi priznal odvolací súd, je primeraná zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a okolnostiam, za ktorých k nemu došlo (vid' tiež bod 2. odôvodnenia tohto rozsudku).

7. Dovolateľka napokon tvrdí, že odvolacím súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je opodstatnená a odôvodnená vzhľadom na odstup času. Pripúšťa, že článok vyvolal isté, krátkodobé pochybnosti o osobe navrhovateľa (má tým zrejme na mysli pochybnosti navonok vyjadrené otázkami kladenými navrhovateľovi v jeho podnikateľskom a profesijnom prostredí, či nemieni odstúpiť z ním zastávanej funkcie, prípadne vyjadrené navrhovateľovi adresovanou výzvou, aby očistil svoje meno), tieto sa však postupom času zmiernili až zanikli.

Dovolací súd k tomu uvádza, že obsah spisu neumožňuje prijať záver, ktorý by dovoľoval stotožniť sa s touto argumentáciou odporkyne. Pochybnosti o cti, dôstojnosti a vážnosti určitej fyzickej osoby tvoria súčasť vnútorných postojov hodnotiaceho subjektu a nie vždy sa prejavujú navonok, pretrvávajú môžu niekedy dlhší čas, v niektorých prípadoch aj bez časového ohraničenia. Na neopodstatnenosti tejto argumentácie odporkyne nemení nič ani skutočnosť, že v priebehu týždňa od uverejnenia článku publikovala v prílohe Hospodársky novín ospravedlnenie sa navrhovateľovi a čitateľom (vid' tiež úvod bodu 1. odôvodnenia tohto rozsudku).

8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že nie je dôvodná dovolacia námietka odporkyne, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, je rozsudok odvolacieho súdu z hľadiska tohto dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní nebola odporkyňa procesne úspešná a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy procesne úspešnému navrhovateľovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na priznanie tejto náhrady (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júna 2013

JUDr. Emil Franciscy, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková